

dr hab. Jarosław Dobkowski

prof. Uniwersytetu Warmińsko-Mazurskiego w Olsztynie

RECENZJA

w postępowaniu w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk społecznych w dyscyplinie nauki prawne dr. Przemysławowi Niemczukowi

W związku z powołaniem mnie uchwałą Nr 23/2024 Rady Naukowej WSPiA Rzeszowskiej Szkoły Wyższej z dnia 18 października 2024 r. w skład komisji habilitacyjnej w postępowaniu w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk społecznych w dyscyplinie nauki prawne dr. Przemysławowi Niemczukowi w charakterze recenzenta, niniejszym po myśli art. 221 ust. 8 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (tekst jednolity Dz. U. z 2024 r., poz. 1571 z późn. zm.; dalej przywoływana jako: ustawa) przedkładam recenzję wraz z oceną, czy osiągnięcia naukowe Kandydata odpowiadają wymaganiom określonym w art. 219 ust. 1 pkt 2 ustawy oraz odpowiedzią na pytanie: czy Habilitant wykazuje się istotną aktywnością naukową realizowaną w więcej niż jednej uczelni, instytucji naukowej lub instytucji kultury, w szczególności zagranicznej, o czym jest mowa w art. 219 ust. 1 pkt 3 ustawy. Powyższe pozostaje w związku z postanowieniami § 2 ust. 1 uchwały Nr II/2/2022 Senatu WSPiA Rzeszowskiej Szkoły Wyższej z dnia 1 grudnia 2022 roku dotyczącej określenia szczegółowego trybu postępowania w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego, zasad ustalania wysokości opłat za postępowanie w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego oraz sposobu wyznaczania członków komisji habilitacyjnej w Wyższej Szkole Prawa i Administracji Rzeszowskiej Szkole Wyższej (opublikowana na stronie uczelni). Recenzja nie obejmuje

przy tym oceny innych płaszczyzn aktywności akademickiej Kandydata, tj. działalności dydaktycznej i działalności organizacyjnej, albowiem wykraczałaby poza przepisaną rolę recenzenta.

I. Przebieg pracy naukowej Habilitanta i ocena spełnienia wymagania, o którym mowa w art. 219 ust. 1 pkt 1 ustawy

W świetle przekazanych akt postępowania habilitacyjnego, danych z rejestrów publicznych oraz faktów powszechnie znanych wynika, że Habilitant w 2001 r. uzyskał na Wydziale Prawa i Administracji Uniwersytetu Marii Curie-Skłodowskiej – Filia w Rzeszowie tytuł zawodowy magistra prawa.

Od 1 października 2002 r. Kandydat do stopnia jest zatrudniony w Wyższej Szkole Prawa i Administracji Rzeszowskiej Szkole Wyższej w charakterze nauczyciela akademickiego, gdzie obecnie zajmuje stanowisko adiunkta w Zakładzie Prawa Administracyjnego i Nauki Administracji Katedry Prawa Publicznego.

Dnia 17 kwietnia 2013 r. po wcześniejszym przyjęciu publicznej obrony rozprawy doktorskiej pt. *Administracja powiatowa w systemie terenowej administracji publicznej*, został Mu nadany stopień naukowy doktora nauk prawnych w zakresie prawa w specjalności prawo administracyjne. Funkcję promotora w tym przewodzie sprawował dr hab. Zbigniew Czarnik, prof. WSPiA, a recenzentami byli: prof. dr hab. Jerzy Stelmasiak i prof. dr hab. Jan Paweł Tarno.

Kandydat posiada zatem stopień doktora, co jest potwierdzone odpowiednim dyplomem oraz wynika z rejestru publicznego, prowadzonego w systemie teleinformatycznym pn. Ogólnopolski wykaz osób, którym nadano stopień doktora lub doktora habilitowanego.

Nie są mi znane okoliczności, aby została stwierdzona nieważność postępowania poprzedzającego nadanie stopnia doktora, albo aby zostało ono wznowione bądź też stwierdzona została nieważność uchwały o nadaniu

stopnia naukowego doktora nauk prawnych w zakresie prawa, czy też było prowadzone jakieś postępowanie nadzwyczajne mające to na celu. Stwierdzam zatem, że Habilitant spełnia warunek, o którym mowa w art. 219 ust. 1 pkt 1 ustawy.

Na marginesie dodać można, że doktorat został ogłoszony drukiem i ukazał się w 2014 r., nakładem Wyższej Szkoły Prawa i Administracji Rzeszów – Przemyśl jako monografia pt. *Administracja powiatowa w systemie terenowej administracji publicznej* (Rzeszów – Przemyśl 2014, ss. 465, ISBN: 978-83-63666-31-6 – wersja drukowana). Recenzentami wydawniczymi byli: prof. dr hab. Jerzy Stelmasiak oraz prof. dr hab. Jan Paweł Tarno.

Biorąc pod uwagę czas, który upłynął od uzyskania stopnia naukowego doktora oraz okres akademickiej aktywności zawodowej można stwierdzić, że Kandydat miał wystarczające podstawy do właściwego rozwoju naukowego oraz pomnożenia dorobku publikacyjnego.

II. Kwalifikacja formalna osiągnięć naukowych

Habilitant w swoim Wniosku z dnia 4 lipca 2024 r. o przeprowadzenie postępowania w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk społecznych w dyscyplinie nauki prawne określił osiągnięcie naukowe, stanowiące podstawę ubiegania się o nadanie stopnia doktora habilitowanego. Jest nim publikacja książkowa wydana nakładem Wydawnictwa C. H. Beck pt. *Koordinacja w administracji publicznej* (Warszawa 2024, ss. XXII + 214, ISBN 978-83-8356-287-2 – wersja drukowana, ISBN 978-83-8356-288-9 e-book). Pod względem formalnym stanowi ona monografię naukową w rozumieniu art. 219 ust. 1 pkt 2 lit. a ustawy, a więc jest publikacją książkową wydaną przez wydawnictwo, które w roku opublikowania monografii w ostatecznej formie było ujęte w wykazie sporządzonym zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 267 ust. 2 pkt 2 lit. a. Recenzentem wydawniczym był: prof. dr hab. Rafał Stankiewicz. Z założenia przedstawia określone zagadnienie naukowe w sposób oryginalny i twórczy i jest napisana z użyciem właściwego dla dyscypliny

naukowej nauki prawne aparatu naukowego, a w tym jest opatrzona wymaganymi przypisami i bibliografią. Niemniej, w *Bibliografii* (s. XV-XXXII), obok spisu literatury nie ma odrębnych wykazów innych źródeł takich jak: akty prawne czy judykaty. Jednakże biorąc pod uwagę informacyjny charakter tego typu jednostki redakcyjnej oraz to, że stanowi ona materiał uzupełniający tekst główny książki, a nade wszystko, że jej zakres i forma nie zostały prawnie określone i przez to jest to tylko sprawa pewnej konwencji nie można czynić zarzutu nieopatrzenia publikacji książkowej pełną bibliografią. Praca mieści też inne przedmiotowo-nieistotne elementy, które są charakterystyczne dla publikacji książkowych wydawanych przez Wydawnictwo C. H. Beck.

Nie ulega zatem wątpliwości, że przedstawiona do oceny recenzowana publikacja książkowa pt. *Koordinacja w administracji publicznej* spełnia kryteria formalne monografii naukowej, określone § 10 ust. 1 rozporządzenia Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 22 lutego 2019 r. w sprawie ewaluacji jakości działalności naukowej (tekst jednolity: Dz. U. z 2022 r. poz. 661).

Jest to jedyne osiągnięcie naukowe wskazane we Wniosku Kandydata z dnia 4 lipca 2024 r. o przeprowadzenie postępowania w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk społecznych w dyscyplinie nauki prawne. Także w załączonym do wniosku *Autoreferacie* oraz *Wykazie osiągnięć naukowych albo artystycznych, stanowiących znaczny wkład w rozwój określonej dyscypliny* nie są wykazane inne osiągnięcia naukowe.

Stąd też dokonanie oceny, czy osiągnięcia naukowe Kandydata odpowiadają wymaganiom określonym w art. 219 ust. 1 pkt 2 ustawy odnosić się może jedynie do monografii pt. *Koordinacja w administracji publicznej*.

III. Ocena osiągnięcia naukowego, o którym mowa w art. 219 ust. 1 pkt 2 ustawy

Przechodząc do oceny monografii pt. *Koordinacja w administracji publicznej* jako pracy promocyjnej należy z odnotować, że została ona wydana

w 2024 r. nakładem znanego i cenionego Wydawnictwa C. H. Beck, w ramach serii wydawniczej Monografie Prawnicze. Książka liczy 214 stron druku na charakterystycznym dla tej serii wydawniczej formacie A5. Została podzielona na cztery rozdziały merytoryczne, poprzedzone jednostką redakcyjną zawierającą *Wstęp* (s. 1-7) i zwieńczonych *Zakończeniem* (s. 205-214).

Choć tytuł monografii jest sformułowany w sposób klarowny i jest on prawidłowy pod względem kryteriów logiczności oraz poprawności użytej terminologii, to nie wskazuje jednak jednoznacznie na kontekst prawny lub prawniczy, co tematycznie wiązałoby się z dyscypliną nauki prawne. Taka intytulacja może zapowiadać analizę koordynacji w administracji publicznej także z perspektywy z innej niż nauki prawne dyscypliny naukowej.

We *Wstępie* Autor wskazuje na s. 3, że „celem [...] jest uchwycenie koordynacji jako instytucji prawnej. Płaszczyzną badawczą jest administracja publiczna, w której organizacji i funkcjonowaniu koordynacja znajduje szerokie i bardzo ważne zastosowanie”. Na s. 2 Autoreferatu czytamy natomiast, że „rozważania nad koordynacją mają na celu uchwycenie jej specyfiki w warunkach administracji publicznej”. Wydaje się zatem, że Autor wychodzi bardziej od zjawiska społecznego jakim jest administracja publiczna, aniżeli od norm prawnych. Jeśli tak, to już na wstępie można zadać pytanie: czy wyniki tego rodzaju badań mogą być w ogóle uznane za osiągnięcie naukowe w dziedzinie nauk społecznych w dyscyplinie nauki prawne?

O ile w świetle rozporządzenia Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 8 sierpnia 2011 r. w sprawie obszarów wiedzy, dziedzin nauki i sztuki oraz dyscyplin naukowych i artystycznych (Dz. U. Nr 179, poz. 1065) dyscypliną naukową było prawo i osobną dyscypliną były nauki o administracji (wszystkie one pozostające w obrębie dziedziny nauki prawne), o tyle w świetle obecnej klasyfikacji dziedzin i dyscyplin naukowych ukształtowanej rozporządzeniem Ministra Edukacji i Nauki z dnia 11 października 2022 r. w sprawie dziedzin nauki i dyscyplin naukowych oraz dyscyplin artystycznych (Dz. U. poz. 2202) w dziedzinie nauk społecznych występują dyscyplina nauki prawne oraz

dyscyplina nauki o polityce i administracji. Nie oznacza to, że nauki o administracji mają być ujmowane wyłącznie w ramach dyscypliny nauki o polityce i administracji. Albowiem nauka o administracji (w zakresie prawa administracyjnego) weszła w skład dyscypliny nauki prawne, a nauka administracji (z wyłączeniem zakresu dotyczącego prawa administracyjnego) weszła w skład dyscypliny nauki o polityce i administracji, co wynika z uzasadnienia do projektu rozporządzenia w sprawie dziedzin nauki i dyscyplin naukowych oraz dyscyplin artystycznych, które zostało wydane przez Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego w dniu 20 września 2018 r. (Dz. U. poz. 1818). Jeśli w naukach prawnych jest miejsce na oddzielną od prawa karnego kryminologię, taktującą nie o normie prawnej, ale o fakcie to jest również w prawie administracyjnym miejsce dla nauki administracji w ujęciu koncepcji prawniczych.

Treść monografii pt. *Koordinacja w administracji publicznej* dostarcza wielu argumentów, że pod względem przedmiotowym jest to praca naukowa z zakresu tak rozumianego prawa administracyjnego, a zatem specjalności w obrębie dyscypliny nauki prawne.

Świadczą o tym również zastosowane metody badawcze i warstwie normatywnej położenie głównego nacisku na analizy dogmatycznoprawne, ale również – co ważne – niemniejsze zwrócenie uwagi na funkcjonowanie rozwiązań prawnych, choćby regulacji ramowych w rzeczywistości. Właśnie w problematyce koordynacji w administracji publicznej jak w soczewce skupiają się elementy faktu i normy prawnej. Nie jest koordynacja w administracji publicznej przedmiotem poddającym się pełnemu unormowaniu prawnemu, w wielu aspektach będąc wręcz odformalizowaną, co nie przeczy jej prawnej istocie. Pozwala także na jej ujmowanie jako instytucji prawnej i kategorii prawa administracyjnego ustrojowego. Milczenie prawa wszakże również może być bardzo znamienne, co właśnie uwidocznia się w koordynacji w administracji publicznej.

Wskazane we *Wstępie* cele szczegółowe, a także postawione tezy oraz sformułowane problemy badawcze, a przede wszystkim fragmentacja treści na merytoryczne jednostki redakcyjne pełniej oddają koncept badawczy Autora. I przez wzgląd na nie, uważam, że w sferze teorii prawa administracyjnego zagadnienie naukowe obiektywnie istnieje. Do tego jest istotne i aktualne, niewątpliwie warte było naukowego rozpatrzenia.

Na tym tle badano rozwiązania prawa polskiego i po części prawa unijnego. Analizowano orzecznictwo sądów polskich i niektóre judykaty zagraniczne. Studiów piśmiennictwa naukowego nie ograniczono przy tym do polskojęzycznej literatury prawniczej, ale uwzględniono dorobek naukowy innych dyscyplin i specjalności, zwłaszcza nauk o zarządzaniu i jakości oraz nauk o polityce i administracji oraz prace w językach obcych. W związku z tym – jak wskazuje Habilitant – w toku rozważań posłużono się kilkoma metodami badawczymi, w tym przede wszystkim: metodą prawnodogmatyczną, metodą teoretycznoprawną, metodą historycznoprawną, metodą prawnoporównawczą oraz metodą aksjologiczną (s. 3 i n.). Nie przedstawiono jednak bliżej na czym poznanie poszczególnymi metodami polega. Od tzw. książki na wyższy stopień naukowy wymaga się stosunkowo szerokiej prezentacji założeń metodologicznych. Zastosowana metodologia badań, także w kontekście ujmowania poszczególnych metod badawczych nie jest przy tym sprawą przyjęcia określonej konwencji przez autora/autorkę. Brak jest zatem przekonywających uwag dotyczących zastosowanego podejścia naukowego oraz szerszego i przekonywającego uzasadnienia przyjętych metod badawczych i ich zakresu. Ponadto, zadeklarowanie zastosowania wielu metod badawczych nie świadczy o rzeczywistej triangulacji metodologicznej. W mojej ocenie Autor wykorzystał głównie charakterystyczną dla klasycznej nauki prawa administracyjnego metodę dogmatyczno-prawną, która w swej istocie nie może być sprowadzona jedynie do egzegezy i wykładni unormowań prawnych, ale obejmuje także badanie genezy, *ratio legis* oraz ewolucji legislacyjnej i również analizy systemowe, studia doktryny prawniczej oraz funkcjonowanie rozwiązań prawnych w praktyce administracyjnej i w świetle orzecznictwa sądowego. Autor

wykorzystał także charakterystyczną dla klasycznej nauki administracji metodę opisową. Pozwoliło to ująć koordynację w administracji publicznej jako swoisty mikro „układ normatywny zanurzony w rzeczywistości”.

Choć przedmiotem badań jest określona instytucja prawna, to trudno po przeczytaniu *Wstępu* ustalić, czy omówione zostaną wszystkie jej aspekty, czy też jedynie najistotniejsze lub subiektywnie wybrane, powstałe w wyniku autorskiej redukcji materiału i zawężenia przedmiotu badań. Niemniej, pewne elementy ogólnej koncepcji badań i zastosowanej metodologii można rekonstruować w toku lektury pracy. Drogę poznania naukowego wyznacza też w pewien sposób fragmentacja treści pracy na jednostki redakcyjne. Wszystko to powinno być jednak szerzej wyrażone we *Wstępie*.

Z pomocą nie przyszedł tu Autoreferat Kandydata, który tylko w niewielkim zakresie uzupełnia wspomniane braki.

Nie są to jednak defekty dyskwalifikujące omawianą monografię jako dysertację habilitacyjną, ale poniekąd umniejszające, choć – ze względu na zawartość merytoryczną – w niewielkim zakresie jej wartość jako pracy promocyjnej. Wydaje się jednak, że właśnie praca na stopień doktora habilitowanego powinna być metodologicznie „poukładana”, bo głównie dzięki niej kandydat/kandydatka po przejściu dalszych etapów dołącza do grona samodzielnych pracowników naukowych. Subordynacja metodologiczna jest elementem owej samodzielności, albowiem każdej nauce przysługuje właściwa jej ścisłość w tym względzie.

Jeśli jednak osiągnięcie naukowe w rozumieniu art. 219 ust. 1 pkt 2 ustawy może stanowić nie tylko publikacja książkowa, przedstawiająca określone zagadnienie naukowe w sposób oryginalny i twórczy, napisana z użyciem właściwego dla dyscypliny naukowej nauki prawne aparatu naukowego, a w tym opatrzona wymaganymi przypisami i bibliografią, ale także część pracy zbiorowej, a nawet cykl powiązanych tematycznie artykułów naukowych opublikowanych w czasopiśmie naukowych lub w recenzowanych materiałach z konferencji międzynarodowych, od którego nie wymaga się tak

jednoznacznych i spójnych założeń poznawczych oraz szerokich konkluzji, a jedynie logicznego układu merytorycznego, to ocenianą pracę należy uznać za spełniającą z powodzeniem wymagania osiągnięcia naukowego pod względem metodologicznym.

Inaczej rzecz się ma z rozważaniami zawartymi w *Zakończeniu*, które zawiera uwagi i konstatacje końcowe. Omówiono tam bowiem wyniki przeprowadzonych badań. Wyniki te w rzeczywistości są po części uogólnieniami i rekapitulacjami, a w pewnym zakresie wnioskami i rekomendacjami. Nie ma tam jednak – co powinno się oczekiwać od pracy awansowej z zakresu nauk prawnych – konkretnych postulatów *de lege ferenda*, choć pewne ogólne zalecenia legislacyjne tam się znajdują, a także w treści rozważań merytorycznych opracowania. Spostrzeżenia zwarte w *Zakończeniu* są jednak wartościowe.

Nawiasem mówiąc, przedstawiona do oceny monografia nie wyczerpuje całości problematyki, bo z istoty nie może, gdyż stanowi celowy i uporządkowany wywód, determinowany przyjętymi założeniami badawczymi. Niemniej pozostają obiektywne problemy natury prawnoadministracyjnej, wymagające przeprowadzenia dalszych badań i kwestie, które należy stawiać już teraz. Po lekturze pracy wyłania się przykładowe pytanie: czy wobec ustaleń zawartych w monografii koordynacja w administracji publicznej na tle innych zależności funkcjonalnych nie powinna być ujmowana w kategoriach zasady organizacyjnej i prawnej. Byłoby to szczególnie istotne dla integralności poszczególnych układów strukturalnych na tle postępującej w administracji publicznej specjalizacji. Inny problem to alternatywy wobec koordynacji w administracji publicznej, a zwłaszcza wykorzystanie sieci administracyjnych do zapewnienia współdziałania podmiotów administracji publicznej. Dalsza kwestia dotyczy wykorzystania w legislacji i praktyce stosowania prawa takich środków prawnych koordynacji o charakterze władczym jak tzw. polecenia celu.

Podsumowując tę część, konstatuję, że temat podjęty przez Habilitanta jest istotny, a ustalenia podjętych badań zapełniają widoczną lukę w literaturze przedmiotu, przez co mają swoiście nowatorski charakter.

Odnosząc się natomiast do poziomu merytorycznego ocenianej monografii wskazać można, że treść pracy zawiera dojrzałe rozważania teoretycznoprawne, wolne od błędów rzeczowych, stanowiące wzbogacenie polskich nauk prawnych. Można dowodnie stwierdzić, że pod względem merytorycznym Habilitant w toku wywodów wykazał umiejętność samodzielnego opracowania istotnego tematu z zakresu nauk prawnych, stosownie do poziomu Jego zaawansowania naukowego. Swoje poglądy na dany temat zawsze ma dobrze uzasadnione i poparte doktryną prawniczą lub właściwymi źródłami innego typu. Uwagę zwraca baza bibliograficzna, w której Autor odnosi się do licznych pozycji literatury przedmiotu oraz aktów normatywnych. Warstwę źródłową recenzowanej monografii należy w tym kontekście uznać za kompletną, podkreślając przy tym rzetelność przeprowadzonej kwerendy. Pozytywne wrażenie robi też łączna liczba przypisów umieszczona w tekście recenzowanej rozprawy, która wynosi 1133, w tym ich część nie stanowi zwykłych referencji źródłowych, ale są to przypisy porównawcze i dygresyjne. Obok tego konkretne unormowania prawne są przywoływane bezpośrednio w tekście podstawowym. Tak duża liczba odniesień dowodzi umiejętności Autora w zakresie wykorzystania bazy źródłowej w pracy naukowej, przedstawienia zagadnienia naukowego w sposób oryginalny i twórczy oraz napisania opracowania książkowego z użyciem właściwego dla dyscypliny naukowej aparatu naukowego. W tym kontekście także strona formalna pracy nie nasuwa większych uwag krytycznych. Wartość dodaną, czy też – używając języka prawnego – znaczny wkład Habilitanta w rozwój nauk prawnych w zakresie prawa administracyjnego stanowi zatem – mimo opisanych niedoskonałości natury metodologicznej – nowatorski temat podjętych badań, twórczo rozpatrzony, a co za tym idzie oryginalne i istotne dla doktryny prawniczej ustalenia i konkluzje.

III. Opinia o aktywności naukowej, o której mowa w art. 219 ust. 1 pkt 3 ustawy

Z przekazanych materiałów a także dokonanej przez recenzenta kwalifikacji formalnej przejawów aktywności pisarskiej wynika, że Habilitant – obok monografii wykazanej jako osiągnięcie naukowe – jest autorem bądź też współautorem łącznie 38. publikacji naukowych, z czego 30 zostało opracowanych po uzyskaniu stopnia doktora (w tym ww. „podoktorska” monografia naukowa). Ponadto po uzyskaniu stopnia doktora był współredaktorem 3. opracowań zbiorowych (monografii współautorskich).

Jak wskazano wyżej Habilitant jest autorem monografii pt. *Administracja powiatowa w systemie terenowej administracji publicznej*. Nawiązuje ona tytułem i treścią do rozprawy doktorskiej. Siłą rzeczy zawierać musi nowe ustalenia, nie tylko dlatego, że zwyczajowo przy publikacji uwzględnia się treść recenzji, ale choćby z tej przyczyny, że po obronie doktoratu zaszły pewne zmiany ustawodawstwa, które można wyłapać w tekście monografii. Daje to podstawę do zaliczenia tego opracowania do dorobku podlegającego ocenie w ramach postępowania habilitacyjnego. Należy uznać tę pozycję za wartościową.

Habilitant jest też autorem monografii pt. *Stan wody na gruncie. Studium administracyjnoprawne* (Rzeszów 2020, ss. 465, ISBN: 978-83-66566-46-0 – wersja drukowana). Jest to istotne opracowanie z zakresu prawa administracyjnego. Wszakże problem publicznoprawnej regulacji dotyczy także specyficznych immisji sąsiedzkich.

Oceniając artykuły naukowe Habilitanta, należy odnotować, że wprowadzając nie publikował w periodykach zagranicznych to posiada publikacje w czasopiśmie polskich, będących na liście *European Reference Index for the Humanities and the Social Sciences* (ERIH PLUS). Niezależnie od indeksacji i przypisanej ilości punktów ministerialnych Kandydat publikuje w uznanych czasopiśmie krajowych i co ważne także poza swoim macierzystym ośrodkiem naukowym. W tym względzie Habilitant po doktoracie jest

samodzielnym autorem 5. artykułów naukowych, opublikowanych w czasopiśmie polskich. Zostały one opracowane na dobrym poziomie merytorycznym.

W ramach aktywności po uzyskaniu stopnia doktora Kandydat jest również autorem 19. rozdziałów w monografiach wieloautorskich pod redakcją, w tym w jednej pracy zbiorowej wydanej zagranicą. Sześć nich powstało we współautorstwie. Zasluguja one na uwage nie tylko ze wzgledu na wielosc podjetych zagadnien, lecz rowniez ich wage i kompetentny sposob opracowania. Szczegolne miejsce zajmuje rozdzial pt. *Odpowiedzialnosc prawna administracji publicznej w zarzadzaniu kryzysowym*, opublikowany w monografii wieloautorskiej pt. *Prakseologiczne przeslanki zarzadzania kryzysowego*, pod redakcja naukowa K. Jaremczuka. Zasluje on na miano poglębionego studium naukowego.

Aktywnosc naukowa Habilitanta przejawia sie rowniez w udziale w wydawnictwach konferencyjnych. Jego referaty i doniesienia z badan zostaly rowniez opublikowane w materialach konferencyjnych i pokonferencyjnych jako rozdzialy w monografiach wieloautorskich, co swiadczy o ich wadze. W tym miejscu odnotowac trzeba tylko, ze Kandydat wyglaszal referaty na prawie 10. miedzynarodowych i krajowych konferencjach naukowych, na 16. tego typu spotkaniach zabieral glos w dyskusji.

Habilitant jawi sie przy tym jako wspolorganizator badan naukowych, a w tym czlonkiem komitetow organizacyjnych oraz wspolredaktor naukowy prac zbiorowych. Nie dyskutowal jednak tych osiagniec w formie sprawozdan z konferencji, ktore rowniez sa polem do wymiany myśli naukowej, utrwalenia glosow w dyskusji i ich krytyki oraz krystalizowania sie ogolniejszych pogladow zbiorowych.

Podjemowal jednak prace komentatorskie odnosnie do obowiazujacych aktow normatywnych, ktore takze posiadaly pewne pierwiastki tworcze.

W Jego dorobku naukowym nie znajduja sie jednak formy wypowiedzi bedace dialogiem miedzy doktryna prawnicza i sadami. Nie jest bowiem

autorem glos, zawierających naukowe komentarze, ukazujące punkt wyjścia, przebieg rozumowania i konkluzję odnoszącą się do analizowanego orzeczenia.

Walory nie tylko dydaktyczne posiadają jednak części podręcznika, Jego autorstwa.

Mimo, że dorobek naukowy Habilitanta jest zróżnicowany tematycznie i pod względem form publikacji, to jednak brakuje w nim takich rodzajów wypowiedzi, jak wspomniane sprawozdania z konferencji i glosy, ale też artykuły recenzyjne czy noty bibliograficzne, będące wewnątrzśrodowiskową formą dyskusji. Wydaje się, że od kandydata do stopnia doktora habilitowanego, który poświadcza posiadanie kwalifikacji do samodzielnej pracy naukowo-badawczej, należałoby oczekiwać również tego rodzaju dorobku, a jego brak wzbudza pewien niedosyt.

W aktywności publikacyjnej Kandydata można wyróżnić pewne nurty zainteresowań. W Autoreferacie sam wskazuje na następujące zakresy: 1) zagadnienia z zakresu ustrojowego prawa administracyjnego; 2) administracyjnoprawne uwarunkowaniami bezpieczeństwa wewnętrznego; 3) funkcjonowanie administracji publicznej z uwzględnieniem prawnych form działania administracji i specyfiki samorządu terytorialnego.

Taki podział – choć koresponduje z naukowymi zainteresowaniami Kandydata – służył poniekąd wykreowaniu obszarów badawczych na potrzeby spełnienia wymogów postępowania habilitacyjnego. Choć w publikacjach dominuje problematyka prawnoustrojowa, niemniej obecne są też zagadnienia materialnoprawne. Wydaje się jednak, że główny dorobek naukowy zlokalizowany jest w centrum prawa administracyjnego, zwłaszcza prawa administracyjnego ustrojowego oraz wchodzącą formalnie w skład prawa administracyjnego – nauką administracji w ujęciu koncepcji prawniczych.

W mojej opinii dwa ostatnie obszary stanowią swoistą specjalizację Habilitanta. Choć ustalona w ten sposób liczba nurtów badawczych nie jest może zbyt duża, ale i tak świadczy o dość szerokich horyzontach badawczych Kandydata. Oznacza to, że dorobek Habilitanta tylko *prima facie* jest

monotematyczny, ale dostrzega On i podejmuje także pewne problemy spoza swojego głównego nurtu zainteresowań badawczych. W przyszłości Kandydat powinien jednak rozszerzać swoją specjalność oraz podejmować problemy ogólniejsze, także o bardziej teoretycznym charakterze. Niemniej, monografie poświęcone położeniu administracji powiatowej oraz koordynacji w administracji publicznej kształtują pozycję Kandydata w środowisku polskich prawników administratywistów.

Omówiony dorobek publikacyjny należy ocenić pozytywnie nie tyle od strony ilościowej, co przede wszystkim pod względem jakościowym. Są to w większości prace naukowe przedstawiające określone problemy naukowe w sposób oryginalny i twórczy.

Jednakże spełnienie ustawowej przesłanki „istotnej aktywności naukowej” powinno przekładać się nie tylko na uzyskanie w środowisku autorytetu specjalisty w zakresie reprezentowanej dyscypliny naukowej, ale także na rozpoznawalność, której głównym miernikiem są cytowania publikacji przez innych autorów.

Co do indeksacji dorobku Kandydata należy zauważyć, że mimo, iż nie odnotowano sumarycznego Impact Factor publikacji naukowych według listy *Journal Citation Reports* (JCR), zgodnie z rokiem opublikowania, to publikacje Kandydata posiadają łącznie parędziesiąt cytowań według bazy *Google Scholar*. Także bieżąca lektura tekstów naukowych z ostatnich lat uwidacznia, że poglądy Habilitanta wyrażone w Jego publikacjach książkowych oraz artykułowych są przywoływane i uważnie analizowane.

Niemniej przy ocenie spełnienia ustawowej przesłanki „istotnej aktywności naukowej” trzeba także mieć na względzie pewne inne okoliczności obiektywne i swoiste – urzędowe uznanie dokonań. Przesłane materiały nie zawierają informacji o międzynarodowych i krajowych nagrodach za działalność naukową. Niemniej był odznaczany, w tym także medalem za długoletnią służbę, który jest przyznawany za wzorowe i sumienne wykonywanie obowiązków zawodowych.

Przy ocenie spełnienia ustawowej przesłanki „istotnej aktywności naukowej” należy brać pod uwagę jej realizację w więcej niż jednej uczelni, instytucji naukowej lub instytucji kultury, w szczególności zagranicznej.

W świetle zgromadzonej dokumentacji Habilitant nie kierował międzynarodowymi i krajowymi projektami badawczymi, bo regulamin konkursu „Wsparcie samorządowego i obywatelskiego wymiaru polskiej polityki zagranicznej – 2014” nie obejmował tego rodzaju projektów. Habilitant nie był też wykonawcą krajowego projektu badawczego, finansowanego ze środków ministerstwa obsługującego ministra właściwego ds. szkolnictwa wyższego i nauki, czy NCN bądź NCBiR. Nie aplikował do tych podmiotów w ramach konkursów na projekty badawcze. Nie brał udziału w konsorcjach oraz sieciach badawczych we współpracy z naukowcami z innych ośrodków polskich i zagranicznych. Kandydat nie jest też członkiem międzynarodowego lub krajowego towarzystwa naukowego, którego formuła działania zakłada integrację badawczo-naukową różnych ośrodków naukowych zarówno w aspekcie wewnętrznym, jak i z udziałem organizacji profesjonalnych. Nie odbywał też staży naukowych. Nie recenzował wydawniczo materiałów dla wydawców polskich i zagranicznych.

Wygłaszał jednak referaty na konferencjach naukowych, będących owocem współpracy Jego macierzystej uczelni z ośrodkami naukowymi w kraju i zagranicą. W Swojej uczelni pełnił istotne funkcje kierownicze i przez co inicjował i nadzorował tego typu współpracę naukową. Niewątpliwie przełożyło się na aktywność naukową Kandydata, w tym obrót zagranicą i publikację w języku obcym. Współredagował prace zbiorowe, w których autorami rozdziałów byli naukowcy z zagranicy. Był również koordynatorem projektu pn.: „Legalność, Sprawność i Dobra Praktyka Administracyjna Warunkiem Dobrego Rządzenia”, współfinansowanego ze środków Europejskiego Funduszu Społecznego na podstawie umowy z dnia 29 lutego 2012 roku o dofinansowanie Projektu w ramach Programu Operacyjnego Kapitał Ludzki nr: UDA-POKL.05.02.01-00-026/10-00.

Choć nie przejawiał działalności eksperckiej w postaci fachowych opinii, wykonanych na zlecenie podmiotów krajowych, to stara się wpływać swoimi badaniami na otoczenie społeczne i gospodarcze, wszakże publikacje pod jego współredakcją wydane w ramach realizacji projektu pn.: „Legalność, Sprawność i Dobra Praktyka Administracyjna Warunkiem Dobrego Rządzenia” oraz w ramach realizacji projektu pod nazwą „Samorząd lokalny jako uczestnik polskiej polityki zagranicznej” dofinansowanego ze środków Ministerstwa Spraw Zagranicznych – umowa nr BDG-703/2014 współfinansowanego przez Departament Dyplomacji Publicznej i Kulturalnej Ministerstwa Spraw Zagranicznych w zakresie realizacji zadania publicznego pt. „Wsparcie samorządowego i obywatelskiego wymiaru polskiej polityki zagranicznej 2014” były skierowane nie tylko do środowisk naukowych. Czynny udział w realizacji tych projektów zaowocował międzynarodową i krajową konferencją naukową.

Także jako członek orzekający samorządowego kolegium odwoławczego, niejednokrotnie pełniący rolę sprawozdawcy i osoby przygotowującej uzasadnienia rozstrzygnięć – wpływał na praktykę administracyjną.

Uczestniczył również w kształceniu kadr naukowych jako promotor pomocniczy, a rozprawy doktorskie zostały poddane recenzjom zewnętrznym.

Wszystko to świadczy o podejmowaniu przez Kandydata wystarczającej aktywności na polu działalności naukowej, realizowanej w ramach współpracy krajowej i międzynarodowej z innymi uczelniami i instytucjami naukowymi, a w tym ośrodkiem naukowym we Lwowie i Charkowie.

IV. Konkluzja

Biorąc pod uwagę powyższe stwierdzam jednoznacznie, że przedłożone do oceny przez Kandydata osiągnięcie naukowe w postaci monografii pt. *Koordynacja w administracji publicznej* stanowi znaczny wkład w rozwój dyscypliny nauki prawne, a zwłaszcza specjalności prawo administracyjne.

Wyrażam także opinię, że Habilitant wykazuje się w pozostałym zakresie aktywnością naukową realizowaną w więcej niż jednej uczelni i instytucji naukowej, w szczególności zagranicznej, która charakteryzuje się istotnością.

Biorąc to pod uwagę konstatuję, iż dr Przemysław Niemczuk spełnia warunki ustawowe i statutowe do uzyskania stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk społecznych w dyscyplinie nauki prawne i wnoszę o dopuszczenie Jego do kolejnych etapów postępowania w sprawie nadania Mu stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk społecznych w dyscyplinie nauki prawne.

Maciej Dobkowski

